

"Вже сімдесят, а я цьому не вірю..."

Виховати сина, посадити дерево, звести дім — це те, чого потребує від нас життя. А якщо і воно у тебе вже в багаторічному доробку? Тоді душа просить пісні, а ноги самі виносять на сцену, до людей...

Саме таке кредо сподівує усе життя багатолітній завідувач клубу Моштон В.Ю. Мартинчук. Саме його вшанували з 70-літтям, 45-річчям сценічного шляху та — одночасно — з 45-ми роковинами щасливого подружнього буття з голубокою красунею Ніною Михайлівною вдячні земляки — друзі, колеги по роботі та члени місцевої жіночої ради.

Ясна річ, винуватців дійства запросили на сцену та посадили на найпочесніших місцях. Ведучі свята — вчителька-пенсіонерка й одночасно одна з організаторів урочистості М.Д. Захарук, її молодші колеги Н.Л. Долінська та О.К. Войтко — коротко висвітлили життєву і творчу путь ювіляра. Щірі, задушевні слова, спогади, викликані ними, спричинили сльози радості у подружжя Мартинчуків, яких воно аж ніяк не соромилось.

Усний життєпис винуватця торжества тісно переплівся з пісненими презентами. Так, улюблені пісні Володимиру Юхимовичу подарувала наймолодша учасниця вшанування, другокласниця

Малатинської СШ Наталка Долінська. З її вуст прозвучали «Летіла зозуля», «Біжать дороги у Почаїв».

Віночок пісень (а це й «Зеленее жито, зелене», і «Козачка», й «Україночка» та «Україна», і «Поліський краю дорогий») піднесла ювіляру восьмикласниця цієї ж школи Ірина Звірковська.

А коли на сцену вийшов чоловічий ансамбль у складі баяніста С.К. Табачука та солістів О.І. Приймачка і М.О. Якимчука, то всі побачили, що Мартинчук ледве стримується, аби і собі не приєднатися до гурту музик. Між тим зал оповивали журливі «Журавлі», а відтак — піснений віночок на мотив українського народного співу. Згодом до чоловіків приєднались жінки Н.Г. Бондарчук, Л.М. Табачук, В.П. Голубчук, В.П. Пилипей, і у багатоголосі хорі прозвучали популярні мелодії 50-60-х років минулого століття — «Якби на річку покласти кладку», «Ми підем, де трави похилі», «Стрілася у полі», «Моя родина — Україна» та інші, котрі перенесли багатьох у їх молодість.

Не обійшлись того дня і без гумору. А тон задав сам винуватець торжест-

ва, виступивши з гуморесками «Вже 70, а я цьому не вірю» та «Вік і чоловік». Його майстерно доповнив О.І. Приймачок, прочитавши «Пана й Івана» та «Про шалапутного Івана», а директор Малатинського СЦНТДР С.К. Табачук присвятив колезі свої частівки.

Були на святі й поетичні подарунки. Вірші «Якби не жінка», «Літа твої» М.Д. Захарук присвятила коханій дружині іменинника, а О.Л. Захарук подарувала поезії «Запитаю у себе», «Живи, людино».

Звичайно, багатолітня сумлінна праця одного з ветеранів культосвітньої роботи не була обійдена увагою з боку відділу культури райдержадміністрації. Вітальну адресу з подякою та цінний подарунок В.Ю. Мартинчуку вручив працівник відділу культури С.М. Матвійчук, а вітальну адресу від профспілки працівників культури щирими, теплими словами

доповнила головний режисер народного аматорського театру РОКД А.Г. Машлай.

Свого брата-ювіляра вшанували також його сестра Ольга та брат Василь, а колеги по аматорському театру, друзі, односельці, діти подарували Мартинчуку живі квіти.

Завершальним акордом вечора стало спільне виконання «Многих літ». Розчулений іменинник щиро подякував усім та пообіцяв не полишати сцени до піввікового ювілею.

За багатолітній внесок у розвиток культури подяки відділу культури отримали того недільного вечора завідувачка Мичівської філії РОКД Н.Г. Бондарчук та керівник народного аматорського театру Малатинського СЦНТДР Л.І. Іванишина.

Мирослав ДЕМ'ЯНЮК,
завідувач Мошонської філії РОКД.